

Crtež

U ruci mi je olovka, preda mnom je papir. Treba napisati priče koje će nestati. Prilično težak zadatak. Nikako da započnem. Crtam nekakve linije, nekakve kružice i eto - kružić po kružić, linijica po linijica i lice mi se kezi; kaže: "Zdravo Bas!"

I ja, kakve li gluposti, počinjem da razgovaram sa dečijim crtežom. Usto jako nevešt看 crtežom. Nemogućim crtežom. "Zdravo crtežu", kažem, "ovo mora biti nekakav nesporazum."

Lice se namršti.

- Kakav nesporazum? Ja ti kažem *zdravo*, a ti pominješ nekakve nesporazume. Ne veruješ da crteži mogu govoriti?

Pritom mu se izraz lica menja. Postaje podrugljiv.

- Čuj crtežu, preda mnom je veliki posao. Moram napisati dosta toga i zaista nemam vreme na da razgovaram sa tobom.

- Evo šta ja mislim o tvojim pričama:

Ruga mi se. Spao sam na to da mi se rugaju dečiji crteži. E pa nećemo tako, mislim. Bar sa tobom mogu izaći na kraj.

- Znaš šta - kažem mu - sada ću zažmuriti i kada otvorim oči počeoćeš da nestaješ. Netaćeš i nigde te neće biti.

Tako treba postupati sa crtežima. Kako se samo zabrinulo to lice.

- Nemoj mi to činiti. Kaže jedva čujno.

Nemam ništa protiv crteža, ali preda mnom je posao i ne mogu dozvoliti da ga otežem gubeći vreme u prepirci sa dečijim crtežom. Zato zažmurim, otvorim oči - i gle: nema obrva

Ponovo zažmurim, otvorim oči. Nestao je i nos.

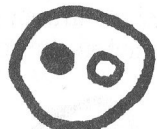

Ali ostala su usta. To sam zaboravio. Još govori: -U redu! Ovoga puta si pobedio, ali znaj: kad-tad i ti ćeš tako nestati.

Treba što pre svršiti sa njim. Previše priča.
Protrljam oči i - hop! - nema ni tih brbljivih usta:

preostaje samo utvara, duh. Ostalo ide samo od sebe. Najpre nestane jedno oko.

i potom sve ostalo. Prilično je užasan prizor čak i nestajanje jedne škrabotine koja se - sa jedne strane obasjana mutnom svetlošću, a sa druge prekrivena senkom - vraća u

I to je sve.

Okolnosti

Sam, okružen ništavilom, u prostoriji bez prošlosti i sadašnjosti. Sa desne strane se nalazi prozor, sa leve sto i nekoliko knjiga. To su pretpostavke. Iza ne postoji ništa. Sve što vidim jeste zaokružena projekcija koju sam izmislio samo da bih imao prostor u kome ću umreti. U kome ću patiti. Niko mi nije kriv! Uostalom, koliko njih, sličnih meni, tavori u još nesnosnijim okolnostima, koliko je njih bližih smrti i koliko njih uopšte ne postoji. Bezbroti nepostojećih, bezbroji nemogućih stvorenja zaviruju kroz prozor. Premalo postojim da bih obraćao pažnju na utvare, a previše da bih se obazirao na ono što zaista jeste. Dovoljno je da zaklopim oči pa da se projekcija stopi sa okolnim ništavilom. Prevaren! Život je tako relativan pojam. Za razliku od smrti! Dodirujem se po telu, probadam ruke iglama, udaram glavom o zid i time ne dokazujem ništa osim da postoje dodir i bol. Mene je nemoguće dokazati. Ma koliko to bilo obeshrabrujuće - TO nisam ja. I zato da ja ne bih bio ja, da bih na kraju svega umro sa gorkim osećanjem da sam prevaren, morao sam se roditi, a da bih se rodio morala se roditi osoba koja će me roditi, a da bi se rodila ona, jedan je čovek morao poginuti u jednom ratu, i uopšte, toliko se toga moralo dogoditi radi nečeg tako krhkog, besmislenog i bolnog kao što je moje postojanje u prostoriji bez prošlosti i stvarnosti u kojoj vreme

Svetislav Basara

prolazi toliko sporo u odnosu na druge prostore da ovo što govorim - ne govorim još uvek. To je daleka budućnost. Sumnjam da ću je doživeti u pretpostavljenom svetu, u kome je smrt samo krajnja konsekvencija niza prethodnih smrti. Ja, lična zamenica prvog lica jednine; silovan pre rođenja u uterusu majke, prevaren, ostavljen na milost i nemilost nepredvidivom toku misli i razumu koji iznalazi hiljade razloga protiv samoubistva. A ništa se ne dešava. Dve negacije su afirmacija - pročitao sam to u jednoj od knjiga -i *ništa* se konačno dešava. Šta bi drugo i moglo da se dogodi pre smrti? i šta ja, uopšte, mogu reći o sebi? i da li TO uopšte govorim ja ili TO govori mene? i zašto uopšte govorim? Nema mi druge: Moram govoriti. Govoriti bilo šta, jer se sve što sam govorio osipa i nestaje i - neprestano moram misliti na ogromne blokove mramora, zamišljati nepregledne čelične ploče da bi u sveopštem haosu nestalnosti imalo nekoliko slamki privida čvrstih i trajnih predmeta, za koje se očajnički mogu hvatati dok budem tonuo.

Zovem se tmu

zovem se tmu, znam da je to glupo ime, ja tu ništa nisam kriv, mene su izmislili, drugi su hteli da se zovem tmu, ne postojim, ne postoje ni velika slova, pola sam mašta drugih, pola sopstvena fikcija, ne znam da li postoje tačke, ne znam više ništa, napušten sam cipele su mi otišle nekuda, kaput se smrzava na nekom uglu, oči su mi izašle iz duplji i sve to posmatraju sa prozora, kao i sve kurve, kao i ja kurvin sin, kao i majka umrla pre mog rođenja da bih imao teško detinjstvo, kao i svi, nisam više ovde, živim u prošlosti, prošlost više ne može proći, lica poznanika su ublažena zaboravom, nema neizvesnosti, nema strepnje, sve se to već dogodilo, niko ništa ne govori, sve je to već rečeno, negde hrapavo dišem, naravno, bronhitis polako postaje tuberkuloza, to me se ništa ne tiče, to je budućnost, ko može znati budućnost, ko može znati koliko sam želeo da iza *budućnost* stavim znak pitanja, nadoknadiću to jednom, održaću reč, sada me nešto drugo interesuje - nije mi jasno kako do sada nijednom nisam bar pokušao samoubistvo, možda zato što uvek mislim o samoubistvu, onako kao što to čine pisci, pretvaram se da *samo* mislim o samoubistvu, kao o pojmu, znači li to da sam pisac, ne verujem, isuviše sam lenj za to, neko drugi piše o meni, to se savršeno poklapa sa izjavom da sam izmišljen, to je jedino što sigurno znam o sebi - to da sam izmišljen

I da se to poklapa sa nečim, tim bolje, neću snositi odgovornost, neka On misli o tome, gledam ga nagnutog nad *ovaj* papir, muči me njegova tupa olovka, pitam se piše li uvek olovkom, kurvin sin, zašto uopšte piše, možda ima razloga, uostalom pisati je samo malo gluplje nego živeti, rekao sam da živim u prošlosti, tako je *on* hteo, briga me za njega, nešto drugo me muči - nikako da sebi objasnim tajnu svetlećih kuglica iz mog detinjstva, mnogo pre pisanja, bile su tako neobjašnjive, nekorisne, neopipljive, tako blistavo lepe, pojavljivale su se u sumak - izostavio je slovo R - kurvin sin, igra se rečima; pojavljivali su se, kažem, treperile, poskaki-vale, rojile se, nestajale, prolazile kroz mene, ako sam to bio ja, ko to može znati - toliko ljudi je imalo teško detinjstvo - ako sam to bio ja - kuglice su bile predznak rdavih vremena, predmeti su isijavali ništavilo, isijavali besmisao njihovog prisustva na tom i bilo kom mestu, u tom i bilo kom vremenu, budio me je strah od smrti, ili njeno prisustvo - smrt je uvek prisutna - sve se rasipalo: moj oblik, moj um, zabluda da *ja* pamtim, sada živim u tom vremenu, hvala bogu da je ono samo prošlost, sve sam to preživeo, ali *on* je unapred smislio za mene jednu SAMOĆU, pa još jednu NEIZDRŽIVU SAMOĆU, i to sam izdržao, trajalo je to duže nego kad se čita, m n o g o duže, odahnuo sam. sada mogu držati obećanje, staviću znak pitanja - ? - ko je od *nas* dvojice *Ja*, ja nisam, nisam verovao da postoje velika slova, postoji li On uopšte, postoji li pisanje, mora da postoji čim ja postojim, jednog dana više neću postojati, jedva čekam taj daleki dan, dugo najavljivanu smrt književnosti, da, govori se o smrti literature a literatura je mrtva, književno delo umire u

trenutku kada pisac završi poslednju rečenicu, nastavlja da živi u prošlosti, sve više tone u prošlost, kao i ja, kao i sve kurve, otišao bih nekuda, ali *on* se na vreme pobrinuo da mi cipele odu, da me napuste kaput i oči, i kako ikuda da maknem neobučeni i slep, usto i bos, možda nemam ni noge, o nogama nije bilo pomena, nije *on* toliko loš pisac, sve je predvideo na vreme, možda i nije loš pisac ali uslovi o kojima piše su nepodnošljivi, neljudski, kako da mu to stavim do znanja, bolje i da ne pokušavam, *On* je moj tvorac, za *Njega* postoje velika slova, stvorio me je iz ničega, vratiće me u ništa, kada završi poslednju rečenicu od mene će ostati samo reči, sve *ovo* biće samo reči, sada su nešto više, to je *moj* život, živio sam i pre ovog života, bio sam neko, sada sam tmu, na sreću sve je to prošlo, miran sam u svojoj prošlosti, ništa me ne može iznenaditi, apsurdno ali je tako, ponovo proživeti svoju prošlost znači osloboditi je se, budućnost ionako neće doći, to je lažna nada, kiša pada, samo da bi se rimovalo, čujem dobovanje kišnih kapi po nekom limenom orkestru, užasan, nepodnošljiv zvuk, i to je prolazno, kad prestane kiša tu u blizini sviraće limeni krov, uvek postoji nada da će se vratiti cipele, kaput i oči, cipele će se kad-tad umoriti od uzaludnog hodanja, kaput će promrznuti, očima će dosaditi da sve to gledaju, izaći ću možda i onda ću moći reći nešto više po pitanju te kiše, samo da bi se rimovalo, banalne rime, običan tok misli nabujao i mutan, padala je kiša, zar ne, kada pada kiša volim da se prisećam, drugo mi ništa nije preostalo, i opet rima, volim da se prisećam kažem, da se prisećam nekih devojčica koje sam zaboravio, žudeo sam za njima, kao i sve kurve, puštao da mi *duša* odlazi nekuda u

nadi da će se spojiti sa njihovim dušama u predelu nekakve ugodne samoće, sve same gluposti, nepoznavanje prave prirode duše, tako sam izgubio sebe, zalutao u jednoličnim redovima bez velikih slova i znakova interpunkcije, opraštam im, ipak im opraštam, odavno su pomrle te devojčice, otišle iz svoje prošlosti, moje su oči videle njihove umrlice, moje uši čuju buku pred vratima, vraćaju se cipele i kaput, ali ne sami, cipele su na nečijim nogama, kaput na nečijim ledima, da li je to poseta: ??? toliko se pitam da li je to poseta, to bi me čudilo, nikada nikog nisam poznavao, mislio sam da smo ja i *on* sami, beskonačno udaljeni kao lik i *njegov* odraz u ogledalu, ipak je to poseta, zvuci neke posete iz prošlosti, ko bi to mogao biti, nema znakova pitanja pošto me to ne interesuje, nije to bio niko, tako je najbolje, zaboraviću sve, prestaću da mislim, to ni *on* ne može sprečiti, ne znam kako se zove, kurvin sin, nije se potpisao, potpisaće se tek kad završi poslednju rečenicu, tada će biti kasno, nikada neću saznati ko je *on*, ko je *on*, tautologija, i *on* je izmišljena ličnost, drugi su mu dali ime, izmislio je štošta o sebi, kao i ja, kao i svi kurvini sinovi, i šta ja tu mogu promeniti, i šta tu uopšte ima da se menja, i gde je *to*, i gde sam ja, ja tmu čije će groblje biti stranica, nekog časopisa, dve-tri stranice jedne knjige, kurvin sin, siguran sam da neće biti dovoljno kritičan da sve ovo spali, pustiće da godinama trunem, da se sve ovo ponavlja, spajajući kraj sa početkom, naumio je nešto sa mnom, želi da drugi čitaju o meni, pitam se da li postoje ti drugi, ako postoje *on* želi da im nešto saopšti, ne znam šta, ne zna ni *on*, neće znati ni oni, to nije ni važno, bar tako smatram, slutim da će se dogoditi nešto sud-

bonosno, dovoljno je da nestane zarez a i ja sam gotov, ništa me više neće određivati, ne znam šta će se dogoditi ako nestane zarez a, ne smem da mislim o tome, on sme nema više zarez a nema više ničega da li je ikada i bilo ičega nestajanje nepojmljivo nestajanje ne zavr da li je ovo kraj konačni kraj ne znam izvesno je samo jedno:

Ispovest

(Istina o Golom otoku)

Oženili su me u drugom razredu gimnazije. Protiv moje volje. Bio je to deo nekog dogovora sklopljenog pre nego što smo ja i moja nevesta uopšte rođeni. Naši očevi su hteli da ratno prijateljstvo ovekoveče brakom svojih potomaka i tu se ništa nije moglo učiniti. Pitao sam se: zašto se njih dvojica ne ožene, u sebi, naravno; nisam se usuđivao da protivurečim. Providenje, sudbina, slobodna volja - sve je to bilo van zakona, a suprostavljati se dvojici polupijanih ratnika, besnih što više ne smeju da ubijaju svaki dan i da zato bivaju pohvaljivani, nije izgledalo probitačno. Naravno, dan nakon svadbe dobio sam jedinicu iz vladanja, a ubrzo sam isteran iz škole. Moji dečački snovi da ću postati kapetan duge plovidbe bili su cenzurisani; od tada nadalje morao sam sanjati livnicu i ogromne blokove čelika. Nije prošlo ni mesec dana i već sam stajao pored Simens-Martinove peći. Morao sam od nečega izdržavati porodicu. I to kakvu porodicu? Žena, više joj ni ime ne pamtim, nije bila nevina prve bračne noći, iako je imala samo jedanest godina. Shvatio sam da sve to skupa nije za mene. Ali nije bilo izlaza.

Na sreću, došla je godina 1948. Sećam se kao da je juče bilo. Večiti Predsednik je izgovorio svoje istorijsko NE, koje je kasnije vajar Augustinčić iskle-

sao u omiljenom komunističkom materijalu - granitu - i ono i dan-danas stoji u Muzeju revolucije. Naravno, shodno principu subordinacije, svi ostali su takođe morali da izgovore repliku toga NE. Zemlja je odzvanjala od negacija. Samo su izuzetno odvažni i izuzetno glupi imali petlju da se pridruže horu odricanja. Ako hoću da kažem celu istinu, ja sam to učinio iz računa. Jednog jutra sam otvorio prozor i na sav glas povikao: "Živeo drug Staljin! Živela velika Oktobarska revolucija! Živeo Savez sovjetskih socijalističkih republika!" Odmah sam uhapšen. Islednici su bili zbunjeni, što i nije čudo budući da pojma o metafizici nisu imali. Jer, ako neko želi da bude uhapšen, onda tu maltretiranja ne pomažu i ma šta da ti učine sve se uklapa u tvoj plan. Na batine sam, uostalom, navikao; dobijao sam ih gotovo svakodnevno, od poslovođe i njegovih ulizica zato što nikada nisam uspevao da ispunim normu i proizvedem 1500 tona čeličnog lima dnevno. Na kraju, nije bilo previše batinanja. Odmah sam priznao sve što su islednici izmislili. Siže i nije bio tako loš; na pojedinim mestima moglo se pronaći i postmodernističkih anticipacija. Ni kazna nije bila previsoka: Goli otok. Tri godine.

Sada dolazimo do kritične tačke: iako je o tom ostrvu napisano mnoštvo knjiga, studija, memoara i magistarskih radova, sve su to besmislice. Laž do laži. Ali autorima ne treba zamerati; nemoguće je o Golom otoku napisati ništa što ne bi bilo laž. Iz razloga koje ću kasnije navesti; za sada se moram držati hronologije. Dakle, priznao sam sve, revidirao stavove; kao i organizatore zavereničke grupe razobličio mog oca i oca moje žene; nju nisam uvlačio u sve to. Nije bilo razloga. Iako je bila kurva

i nju su prisilili na taj brak smišljen u nekoj od falsifikovanih ofanziva. Traktorka je - setio sam se konačno njenog imena - morala da me se odrekne i da povede brakorazvodnu parnicu. U suprotnom, pretila je opasnost da joj ukinu sledovanje mekinja i pravo na jedne drvene cipele godišnje. Tako sam se otarasio bračnih okova. Ostalo je išlo mnogo lakše. Po ceo dan sam pušio Marihuanu (*Canabis indica*) i uglavnom radio u kuhinji. Da, upravo tako. Ostrvo je bilo puno tog grmlja: čuvari, zatvorenici, Aleksandar Ranković i svi koji su imali veze sa ostrvom mislili su da je to obična konoplja. Nikome nije bilo sumnjivo što pušim osušene listove; vladala je nestašica cigareta.

Moj otac i bivši tast nisu hteli da revidiraju stavove. Uporno su ponavljali da su osuđeni greškom, da su odani tekovinama revolucije i ta naopaka vera davala im je nadljudsku snagu da izdrže sve torture islednika i čuvara koje su, ruku na srce, bile zaista bestijalne. Kasnije, kada je gvozdena zavesa počela da trune, pročitao sam podosta knjiga o Golom otoku i došao do zaključka da su njihovi autori pomerili pameću, što i nije posebno čudno. Moje uspomene na to mesto i taj period, međutim, ostale su kristalno jasne zahvaljujući tome što sam sve vreme bio stond. Na prvom mestu, deskripcije ne odgovaraju stanju kakvo je bilo na Otoku. Nigde ni pomena o gigantskom projektu: NE - TAKO JE REKAO DRUG TITO. Istraživači i svedoci uporno ostaju pri tvrdnjama da su radovi na vadenju i tucanju ogromnih količina kamenja bili besmisleni. To je samo po sebi kontradiktorno; u državi kojoj se o besmislu, bačenosti u svet i ostalim egzistencijalističkim bulažnjama nije smelo

ni govoriti, kako je moglo biti mesta za besmislene radove? Doduše, zbog zamašnosti projekta, ideje da se celom dužinom ostrva ispiše navedena parola namenjena američkim špijunskim avionima H-1, ni upravnik logora nije znao konačni cilj opsežnih radova. Ali to se i danas vidi na satelitskim snimcima; lepo piše: NON - DIXIT TITO. Zašto na latinskom? Možda zbog toga što je univerzalni jezik? Ili zato što je Večiti Predsednik bio katolik? Ko zna?

Iz ove perspektive sasvim je jasno da Goli otok nije bio besmislen Poduhvat. Ako i zanemarimo batinjanje komunista od strane komunista, što je neki vid ispunjavanja više pravde, ostaje da je ispisivanje gigantske parole ušlo u istoriju umetnosti kao preteča konceptualizma. Ali okanimo se pravde i umetnosti i pokušajmo da sagledamo metafizičke aspekte te ljage na svetlom licu jugoslovenskog "trećeg puta". Zar ima tako naivnih koji misle da je Goli otok zatvoren, ukinut odlukom rukovodećih struktura. Čista glupost. Da je bilo do njih, to bi ostrvo i dan-danas radilo punim kapacitetom. No, kako rekoh, umešala se metafizika.

Naime, poznato je iz teološke literature o Čistilištu (Purgatorium) da na Zemlji postoje određena mesta, najčešće pusta, na kojima je moguće proći kroz vatreno očišćenje još za zemnog života. Najpoznatije takvo čistilište je Čistilište svetog Patrika u Irskoj, o čemu se zainteresovani mogu obavestiti u knjizi Žaka Le Gofa **Nastanak čistilišta**. Jedno od tih mesta je i Goli otok. Udba to, naravno, nije znala. Goli otok je intuitivno odabran za mesto ispaštanja. Drugim rečima: ono je bilo podjednako mučno i za progonitelje i za progonjene - mesto neopisivih muka i prividanja koji su veliki broj

čuvara i osuđenika navodila na samoubistvo. Ali da ne dužim. Kada su odnosi sa SSSR-om bili izgladjeni i normalizovani, KGB je rukovodstvu SFRJ - ne bez malicioznosti - stavio na uvid dokumentaciju o čudnom ponašanju džinovske parole snimljenu sa ruskih satelita. Tokom vremena natpis je izmakao kontroli graditelja i menjao se po svom ćefu ili, što je izvesnije, po ćefu davolovom. Repati je, očigledno, imao smisla za humor. Tako, na primer, jedna od verzija kamene parole beše i ova: NAPRED U KAPITALIZAM - TITO. Da ne pominjemo one zlobnije. Na Dedinju je nastala prava panika. Rukovodioci su sedeli u svojim vilama i zamišljali grohotan smeh kako odjekuje prostranim hodnicima Pentagona. Za samo petnaest dana logor je zatvoren, a svi osuđenici pušteni na slobodu, ako je to što ih je čekalo na kopnu bilo sloboda.

Ja sam izašao znatno ranije. Zbog dobrog vladanja odrobijao sam samo dve godine i četiri meseca. Konačno sam upisao pomorsku akademiju, završio je i zaposlio se na jednom brodu - fantomu koji je plovio pod zastavom Liberije. Moja bivša žena, Traktorka, promenila je ime, počela da peva narodne pesme, snimila nekoliko ploča (od kojih dve zlatne) i jednom prilikom nastupala pred Većitim Predsednikom, mislim povodom 29. novembra. Moj otac i bivši tast nisu hteli da napuste Goli otok ni posle amnestije; još uvek su tamo. Prisećaju se ratnih godina i strpljivo čekaju rehabilitaciju. Ja sam sada zapovednik tankera koji prevozi ricinusovo ulje, a u slobodno vreme, preko svojih veza, bavim se sastavljanjem antologijskih metamorfoza parole koja je potpala pod uticaj sila tame. Koliko znam, poslednja od njih je glasila: VOTE CLINTON!

Interni dopis

1

Prema najnovijim saznanjima Zavoda za statistiku životinje su, zahvaljujući poboljšanim uslovima i napretku tehnologije, uznapredovale i evoluirale do te mere da se opravdano postavlja pitanje njihovog političkog organizovanja. Doprinos ovog sloja populacije u ishrani i industriji veoma je značajan, pa je shodno tome odlučeno da i on uzme učešće u političkom životu naše države. Brojnost životinja, njihova urođena sklonost ka zajedništvu, krotkost i disciplina - sve su to predispozicije koje obećavaju uspešno uključivanje u demokratske procese. Naravno, iz redova opozicije dopiru zburani komentari na koje ne treba obraćati pažnju. Još je Aristotel definisao čoveka kao "političku životinju" - zoon politikon. Ako se to odnosi na ljude, tim pre se odnosi na životinje. Davanjem prava glasa govedima, svinjama, ovcama, psima i mačkama ne samo da povećavamo glasačko telo već stičemo i značajne poene na međunarodnom planu: humanizovati životinje i animalizovati ljude (u pozitivnom smislu te reči) projekat je od istorijske važnosti.

Demokratska partija životinja ni u kom slučaju ne sme biti jednonacionalna u smislu da se osnuje više frakcija ili stranaka od pripadnika jedne vrste. Drugim rečima, ta partija mora biti uni-

verzalna i obuhvatati sve životinje, bez obzira na rasu, pol i religiozna osećanja. Samo na taj način moguće je izbeći desna skretanja, pojave šovinizma i mogućnost manipulacije. Sasvim suprotno ovom humanom stavu je mišljenje jednog dela opozicije po kojem glasačko telo treba rapidno suziti. Te "sile mraka i haosa"¹ smatraju da pravo glasa treba oduzeti ženama, penzionerima, policajcima, aktivnim oficirima i svima onima koji ne ispunjavaju određenu poresku kvotu. Prema tom nazadnom shvatanju, demokratija, kakva danas jeste, nije ništa drugo do vladavina ološa. Istorija će pokazati da smo bili u pravu. Naš projekat će, uvereni smo, ostati zabeležen u svim politikološkim teorijama.

Predstavnici životinja u Nacionalnom parlamentu biraće se po većinskom izbornom sistemu, nešto modifikovanom zbog specifičnosti biračkog tela. U vezi s tim neophodna je i adaptacija skupštinskog zdanja u kome će, ubuduće, pored leve i desne strane poslaničkih klupa biti i boks predviđen za poslanike **Demokratske partije životinja**. Naši aktivisti imaju zadatak da što pre započnu politički rad sa stokom i ostalim domaćim životinjama jer opozicija će svaki naš propust iskoristiti za ostvarenje svojih ciljeva. Bitno je u korenu saseći sve predrasude; potencijal životinjskog sveta je ogroman: osim što pridobijanjem tog sloja populacije obezbeđujemo i stavljamo pod kontrolu značajne resurse hrane, nije beznačajna ni njegova uloga u odbrambenom sistemu: tri divizije rasnih i krvoločnih pasa, odanih partiji i domovini, mogu dati izuzetan doprinos u suzbijanju uvek pretećih nereda.

¹ Slobodan Milošević, predizborni govor u Nišu, 1990. (Prim. a.)

2

Takođe je na sednici Glavnog odbora razmatrano i pitanje participacije mrtvaca u političkom životu. Iako se, za sada, sa tom idejom neće izlaziti u javnost, ekipa eksperata je utvrdila da su mrtvaci neopravdano potcenjeni kao politički faktor. Sasvim proizvoljno, kako se pokazalo. Primer za to je Josip Broz koji i dvanaest godina posle smrti ima veoma jak uticaj i aktivno deluje politički. Znatian broj generala naše vojske izuzetno mu je odan. Neodrživo je dalje ignorisanje levo orijentisanih pokojnika; u tu svrhu Glavni odbor je angažovao ekipu francuskih spiritista koji već razrađuju metode posthumnog političkog marketinga. Iako je projekat u povelju, stižu izveštaji da je ogroman broj pokojnika zainteresovan da pristupi našoj partiji. Pored povećanja broja članova ovaj poduhvat će izgledati, u poslednje vreme, nešto poremećene odnose sa Crkvom i, naročito, Vatikanom koji posredstvom subverzivno orijentisanih mrtvaca neprestano kuje zavere.

U tom smislu program Partije valja dopuniti i vitalnim interesima mrtvih: brigom za uređenje grobalja, predizbornim obećanjima o mogućnosti povratka u život, regulisanjem autorskih i drugih prava, izuzimajući pravo na rad koje, iz objektivnih razloga, mrtvima nije moguće garantovati. Time se zaokružuje homogenizacija svih naših građana, životinja i mrtvaca u nerazorivu celinu sposobnu da se suprostavi svim neprijateljima našeg naroda.

3

Što se tiče prigovora opozicionih prvaka u vezi sa konstituisanjem **Demokratske partije životinja**, a koji se svodi na demagošku floskulu: hoće glasove životinja, a ne odriču se prava da ih kolju i jedu, on je besmislen. Kao što je neotuđivo pravo i dužnost svakog građanina da pogine za otadžbinu, tako je pravo i dužnost svake životinje da bude zaklana i pojedena, pri čemu prioritet imaju borci.

4

Potrošnja kiseonika rapidno raste. Restrikcije su neophodne. Ministarstvo za ekologiju već preduzima odgovarajuće korake. Čega ima lošeg u ugljen-monoksidu (CO) i ugljen-dioksidu (SO₂)? Egzaktne nauke su nedvosmileno utvrdile da višak kiseonika u krvi izaziva tzv. oksigensko pijanstvo, euforiju, razuzdanost, nepromišljenost i sve ono što uz ta preterivanja ide, uključujući i pojačan apetit. Povećan, pak, nivo ugljendioksida i ugljen-monoksida sedativno deluje, što je od koristi za napetost. U tom smislu, na sledećem zasedanju Skupštine biće predložen zakon o nacionalizaciji vazduha i osnivanje **Društvenog preduzeća za distribuciju kiseonika**. Preduzeće bi distribuiralo vazduh prema potrebama okruga u republici i to tako da okruzi u kojima dominira opozicija dobijaju vazduh sa povećanim procentom CO i CO₂.

5

Komisija za odbranu je na sastanku od 23. XIII razmotrila predlog Podgrupe za genetiku. Predlo-

ženo je da se, u cilju povećanja borbene gotovosti, izvrši ukrštanje vojnika i mačke. Takvi ratnici bi bili idelani: imali bi inteligenciju i krvoločnost čoveka, a lukavstvo mačke. To nisu jedine prednosti. Novi soj vojnika bi raspolagao sposobnošću nečujnog približavanja protivniku i - što je najvažnije - imao bi devet života. Borci koji bi dali osam života za otadžbinu bili bi demobilisani, odlikovani, a od države bi dobijali latifundiju na doživotno korišćenje.

6

U cilju postizanja ravnopravnosti svih religija na teritoriji republike, a u skladu sa zaključcima KEBS-a, staviti u Skupštini na dnevni red Zakon o ravnopravnosti religija koji bi u pravima izjednačio, pored postojećih, i sledeće vereispovesti: šintoizam, dainizam, tantrizam, obožavanje Elvisa Prisljia kao i veru u Manitu.

7

Akademija nauka, grupa za jezik i književnost, dostavila je predlog da se u gramatiku uvedu dva nova pojma: četvrto i peto lice množine.